

SUIKER

Ergens in mijn vijfde levensjaar ben ik gestikt in een snoepje. Het was een hard, rond snoepje met een blauwe kleur. Ik weet nog dat ik dacht: waar zou deze naar smaken? Groen is vast appel en rood aardbei, maar blauw? Het smaakte precies nergens naar. Toch besloot ik het snoepje helemaal op te sabbelen. Dit is mijn straf, dacht ik tijdens het stikken.

Ik ben niet aan het voorval overleden, dat mag inmiddels duidelijk zijn. Mijn moeder had net zo lang op mijn rug geslagen tot het blauwe snoepje losschoot. Toch heeft het een behoorlijke impact op mijn kindertijd gehad. Ik zat altijd lang aan tafel omdat ik geen grote stukken durfde door te slikken en later kwam daar de angst voor plakkerig eten bij. Stroop ging nog wel maar een boterham met pindakaas kreeg ik met geen mogelijkheid naar binnen. Rond mijn twaalfde had de huisarts therapie voorgesteld maar dat vond ik overdreven.

Nu ben ik eraan gewend. Ik prak mijn eten en paracetamol kauw ik eerst goed fijn. Dat vind ik niet smerig. Mijn vriendin wel. Ze kan er niet naar kijken. 'Dit is het enige wat ik walgelijk aan je vind,' zegt ze dan. Ik heb haar over het blauwe snoepje verteld maar ze leek weinig onder de indruk.

Zij is op haar twaalfde met haar vader en moeder vanuit Kosovo naar Nederland gelopen. Zo zei ze dat zelf op onze eerste date. 'We zijn niet gevlucht. Dan lijkt het net alsof we halsoverkop hiernaartoe zijn geracet, maar we zijn komen lopen.' Daarna heeft ze er nooit meer iets over gezegd.

In haar appartement staan geen meubels. Ze slaapt op een matras in de woonkamer. Toen ik haar vroeg waarom ze niet in de slaapkamer sliep moest ze lachen. Hard en met schokkerige bewegingen. Sindsdien spreken we alleen nog bij mij af.

Om ons jubileum te vieren wilde ze graag de grootste kermis van Nederland zien. We zijn er speciaal voor naar Tilburg gereisd. Eerst dacht ik dat ze een grap maakte. Ik had de indruk gekregen dat drukke plekken haar benauwden en dat ze soms schrok van harde geluiden. Ergens begreep ik dat ook. Een kermis leek me geen fijne plek voor een vluchteling, ook niet als diegene eigenlijk was komen lopen.

In de trein had ik haar voor willen bereiden op wat ons in Tilburg te wachten zou staan maar daar prikte ze snel doorheen.

‘Je moet goed begrijpen, ‘ zei ze, ‘dat voor een kind alles normaal is. Een kind weet niet beter.’

Het duurde even voor ik door had dat ze zichzelf bedoelde.

‘Dus als er buiten geschoten wordt, wordt er buiten geschoten. Net zoals dat er buiten vogels vliegen en auto’s langs de weg staan. Het is niet dat een kind dan denkt: ohjee, gewerschoten, oppassen geblazen! Wat ben ik bang en wat leef ik in een verschrikkelijk land.’

‘Wat denkt een kind dan wel?’ vroeg ik.

Ze zuchtte. ‘Wat ieder kind denkt. Ah, daar is het weer, eigenlijk wil vader dat ik nu naar binnen ga, maar buiten is het leuker. Zoiets. Ben jij nooit kind geweest?’

Ik besloot er niet verder op door te gaan, het was tenslotte ons jubileum. Op de kermis hield ik haar goed in de gaten maar ze leek kalm en redelijk op haar gemak. Opeens was ze in de menigte verdwenen. Toen ik haar even later weer vond, of eigenlijk vond zij mij, had ze een suikerspin in haar hand.

‘Gekocht,’ verklaarde ze.

Met haar andere hand scheurde ze grote lappen af en vouwde die vakkundig haar mond in. Ze moet aan mij gezien hebben dat het me onrustig maakte want dreigend stapte ze dichterbij. Zwaaiend met de suikerspin alsof het een dodelijk wapen was. Het verraste me, ze plaagde niet veel. Toen ik de roze smurrie in mijn gezicht voelde plakken, vond ik het niet leuk meer.

‘Niet doen,’ zei ik lacherig. Maar ze stopte niet. Ze sloeg de suikerspin tegen mijn gezicht op alle plekken die ze maar kon raken, tussen mijn afwerende armen door.

‘Eet op!’ riep ze.

Haar slagen werden krachtiger en ze probeerde een afgescheurde pluk mijn mond in te duwen.

Mensen om ons heen bleven staan. Ik liet mijn armen zakken om duidelijk te maken dat ik geen meisje lastigviel en net toen ik iets wilde zeggen duwde ze de grote pluk mijn mond in. Met twee handen greep ik naar mijn keel. Het was alsof ik een prop watten probeerde door te slikken. Roze draden kleefden in mijn strot en bleven achter mijn tong plakken. Tranen liepen over mijn gezicht. In paniek liet ik me op mijn knieën vallen. Ik kokhalsde maar er kwam niks uit.

Een paar mensen stapten haastig op ons af.

‘Niks aan de hand,’ hoorde ik mijn vriendin zeggen. ‘Iets uit zijn jeugd.’